

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CCXLVIII. Differentia 33. Secundùm leges non quilibet periurus est infamis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

DIFFERENTIA 32.

Deferens bellum, aut fugiens Iure Canonico infamis est. *c. Infames. 6.*
Q. 1. Iure civili autem capite plectitur. l. Omne delictum. §. Qui
in acie. ff. De re militari. Io. Bapt. à S. Blasio. 53.
Decianus l. 2. c. 20. n. 3.

I Bellum deferere proprium illorum
 militum est, qui relinquunt locum
 in acie, aut sine commeatu discedunt à
 castris. Hinc desertor, & desertio, de qui-
 bus *l. 3. §. 5. & 6. ff. De re militari.* Illi pro
 poenae constitutam esse Iure Canonico
 infamiam *Io. Bapt. à S. Blasio* hic affirmat
 ex generali quadam dispositione, seu
 enumeratione. Nam *Stephanus papa ab*
Hilario episcopo interrogatus, quam
 personarum secundum Canones censentur
 infames, numerat viginti species infamium
 personarum, & alias quasdam, quae
 propter irregularitatem, aliasue causas ad
 sacros ordines promoveri non possunt.
 Inter illas locum habent ex bello fu-
 gientes. Nec mirum videri debet gravi-
 oris poenae mentionem non fieri, cum cri-
 men non sit ecclesiasticum, & gladius
 in domo Dei locum non habeat. *c. Inter*
hac 33. Q. 3.

II. Iuris Caesarei poena in *l. Omne deli-*
ctum. cit. extat, illum, qui prior in acie
 fugam fecerit, propter exemplum inspe-
 ctantibus militibus capite plectendum

esse. Vnde *Ammianus l. 34.* refert Iulianum
 Imperatorem decem milites ex illis, qui
 fugerant, capitali addixisse supplicio.
 Non ergo quilibet à bello fugiens capi-
 tis reus est, sed qui initium facit, & malo
 exemplo alios imbelles reddit. Talis enim
 non immerito de perfidia suspectus ha-
 betur. *Greg. Tholos. l. 11. De Rep. c. 7. n. 74.*
quinum. 39. Henrici. III. Galliae regis san-
ctionem affert, quae relinquentes vexil-
lum suum tempore pugnae exauctorantur,
gradu, & nobilitate exuti inter paga-
nos, taliabiles, seu censuales reponuntur.
Constitut. in Comis. Basens. Anno Chr. 1580.
art. 290. Digna igitur observatio lex
Ordines ne quis deserat. apud Romanos ca-
 pitale munus suum stationem, vel arma
 deseruisse. *Suidas in v. ἐφεστία.* Eandem
 severitatem Longobardis in usu fuisse ex-
l. 1. Longobard. legem et de malef. colligitur.
 Nimirum caput in milite obedientia est,
 quae in re gravissima cernitur, cum iussu
 in mortem sit eundem. *Adam. Contr. l. 10.*
Polit. c. 21. §. 12. Less. c. 9. Lub. b. n. 27. & l.
4. c. 4. Dub. 5. n. 41.

CCXLVIII

DIFFERENTIA 33.

Secundum leges non quilibet periurus est infamis. *l. Lucius. ff. De his*
qui not. infam. Aliter secundum Canones. *c. testimonium. De*
test. c. Quicumque 6. Q. 1. Galvanus § 5. Decianus l. 2. c. 20.

Infamia bonae famae privatio duplex
 est, iuris, & facti. *Panorm. in c. Testi-*
 monium. De test. Iuris infamia alia
 oritur ex crimine proprio, puta le-
 noc

maioris, usurae publicae, periurij, & similibus. alia ex parentum delicto, ut lesa maiestatis, aut perduellionis vel abiectione conditione, ut Histrionum, carnificum, licitorum, & similibus. Infamia facti, quae etiam vulgaris appellatur est publica notitia, seu opinio commissi criminis per quod existimatio hominis, attentae personae qualitate, seu statu apud viros prudentes graviter laeditur. *l. Es, que pater. C. Ex quibus causis infamia. & c. vlt. De temp. ordin.* hic non de infamia facti, sed iuris mentio est, de qua *Bartol. in l. Lucius cit. cum Glossa asserit*, eum, qui de praesenti, aut praeterito iurat, non esse ipso iure infamem, quamvis peteret *l. vlt. ff. De crim. stellion.* Similiter iurantem de futuro, & peierantem non esse infamem, si iurat *DE Otantum*, & sibi ipsi: si vero iuret alteri, cum quo contraxit infamari, quando peierat. Hanc doctrinam *Panorm. approbat*, & conformem sacris Canonibus existimat eo quod contrarium in ipsis non reperitur.

H. *Gofredus* autem indistincte affirmat, omnem periurum ipso iure infamem esse ex *sum. Confess. l. i. tit. 9. Q. 25. cui reclamant c. testimonium. 54. De testib. ubi ille tantum a testimonio repellitur, qui in crimine suo perseverat: & perjuri exceptione ibi, non de quolibet, sed notorio & alijs damnoso intelligitur, ut bene observat *Less. l. 2. c. 42. D. 14* addens, infamiam, de qua loquitur *c. infames l. 6. & c. 17. Quicumque. 6. Q. 1.* non inducere proprie irregularitatem, nisi irrogata sit per sententiam Iudicis, ut si quis de periurio sit condemnatus. Tunc enim irregularis est, & indiget dispensatione, etiam post*

vite emendationem. alia infamia tollitur bona vitae, oblivione, & loci mutatione ut *Covarr. & alij docent. Optimè. & Thom. in 22. Q. 98. art. 3.* docet primam periurum in iuramento assertorio non fieri infamem ipso iure, sed opus esse sententiae Iudicis definitivae. *Secundam* infamem solenniter fieri in iuramento promissorio, quia in potestate ipsius est, postquam iuravit, efficere, ut verum sit iuramentum suum, quod in assertorio non contingit. *V. Silvester. v. Periurium n. 6. & Domin Soto De iust. l. 8. Q. 2. art. 3.* ubi in confirmationem dicit, ut periurum infamiam adferat, duas condiciones necessarias esse, ut solenniter factum sit, & de eo postea in foro iudicali publice condemnatus sit periurus.

III. Ex quibus omnibus colligere licet, nec Iure pontificio nec Caesareo quemlibet periurum infamem esse, & concidere differentiam initio propositam, nisi limitate explicetur.

V. Suarez l. 2. De iuramenti praeceptis. c. 20. Comitol. l. 2. Q. 3. Tanner. III. Disp. 5. Q. 8. Dub. 1. n. 5. Ignar. Lopez in Pract. criminali. c. 96. cir. fia. Menoch. De arbit. Casu 319. Ever. Bronchorst Centur. 2. assert. 25. Jacob. De Grass. Par. l. l. 26.

II. num. II.

* *